

Laske rukoilijat

Uskon kilpi, sp 9.7.2006

Francis Frangipane: Measure Those Who Worship

Sitten minulle annettiin mittakeppi, joka oli kuin sauva, ja minulle sanottiin: "Mene mittaamaan Jumalan temppeli ja alttari ja laske ne, jotka siellä rukoilevat. Temppelin ulompaa esipihaa älä kuitenkaan lue mukaan, jätä se mittaamatta, sillä se on annettu vieraiden kansojen haltuun." Ilm.11:1-2.

Aikojen lopulla tulee olemaan kahdenlaisia uskovia: niitä, jotka rukoilevat sisemmässä esipihassa ja ne, jotka ovat tämän läheisyyden ulkopuolella ja ovat, ainakin jossain määrin, "vieraiden kansojen" vaikutuksen kohteena. Sillä huolimatta siitä, mitä tämä sanan kohta pohjimmiltaan merkitsee, se kertoo meille, että nyt Jumalan Henki mittaa ja laskee rukoilijoita - niitä yksilöitä, joiden todellinen aarre on taivaassa ja jotka viettävät aikaansa Jumalan temppelin sisähuoneissa. Rakkaat ystävät, nuo jotka palvelevat Jumalaa, saavat asua vakaassa ja turvallisessa paikassa.

Mieti tätä: meidän maailmassamme, jossa on kauhua, ahdistusta ja järkyttäviä asioita, ainoa turvallinen paikka löytyy elävän Jumalan läsnäolosta. Emme saa hyväksyä uskontoa, joka vain kertoo Jumalasta, vaan meidän tulee ottaa vastaan Jumalan läsnäolo. Jos me todella haluamme elää lähellä taivaan Jumalaa, yksi asia ylitse muiden voi viedä meidät siihen: *meistä pitäisi tulla todellisia rukoilijoita, kun palvomme Jumalaa.*

Tosi rukouselämä

Jeesus sanoi, että oikeita rukoilijoita ovat ne, jotka *rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa (Joh.4:23)*. Toisin sanoen heidän jumalanpalveluksensa virtaa esiin heidän sydämistään ilman että mitkään vaikeat ulkoiset olosuhteet sitä estävät. Hengessä ja totuudessa rukoileminen on aitoa rukouselämää. Juuri nyt Isä toden totta etsii kaikkialta maapallolta sellaisia ihmisiä, jotka ovat hänen tahtonsa mukaisia rukoilijoita.

Huomaa selkeästi tämä Jumalan arvojärjestys. Hän ei etsi meitä, jotta meistä tulisi ihmeiden tekijöitä tai suuria apostoleita tai profeettoja. Hän odottaa meiltä enemmän kuin vain sitä, että kehitämme johtajuutta tai hallinnollista taitoamme. Mitä hän etsii? *Hän haluaa, että meistä tulee oikeita rukoilijoita, jotka rukoilevat hengessä ja totuudessa.*

Aito rukouselämä saa aikaan sen, että meistä tulee aitoja kristittyjä.

Jos keskitymme siihen, että meidän palvontamme tulee aidoksi, silloin meidän raamatun tutkistelumme, rukoilemisemme ja toimintamme Jumalan asian hyväksi, mikä se kulloinkin onkin, tulee myös aidoksi. Jumalaa palvelevasta sydäimestä todella

virtaa esiin kaikkia muita hyveitä, joilla on aito oikeutus ja kestävä pohja. Jos me nöyryyimme palvovaan asenteeseen ennen kuin tutkimme sanaa, hänen sanansa juurtuu silloin syvään meidän sieluunne, meidän hedelmästämme tulee makeampi ja pysyvämpi. Jos me ennen kuin avaamme suomme rukoukseen, kunnioitamme Jumalaa antamalla hänelle ylistyksemme, meidän esirukouksemme nousevat taivaaseen teeskentelemättömän uskon luottamuksen ja odotuksen siivittäminä.

Sydämen palvonta estää meidän hengellistä työtämme muuttumasta rutiiniksi tai uskonnollisuudeksi ja varjelee ylpeydeltä ja syyllisyydeltä. Se suuntaa mieleemme kokonaan pois meistä itsestämme ja siinä me kaivaudumme syvään Jumalan yltäkylläiseen elämään.

Olemme kaikki saaneet opetusta, että Jumala haluaa muodostaa vuorovaikutussuhteen kanssamme, ja se on totta. Mutta usein ymmärrämme tämän niin, että suhde hänen kanssaan merkitsee sitä, että hän pitää meistä täydellisesti huolta, vaikka me otamme asian huolettomasti, ja kaikki toimii meidän ehdoillamme. Niin, Jumala haluaa, että meidän yhteytemme häneen on täydellinen ja ihana. Mutta hänen tulemisensa alas meidän luoksemme, hänen antautumisensa meidän lunastamiseemme ja uudeksi luomiseemme perustuu yhteen ainoaan päämäärään: että me voimme päästä sellaiseen suhteeseen hänen kanssaan, jossa toimitaan täysin *hänen* ehdoillaan.

Sen seurauksena, että pääsemme tällaiseen suhteeseen Jumalan kanssa, Jumalan läsnäolon todellisuus muuttaa meidät oikeiksi rukoilijoiksi. Oikea rukous [[engl. worship=palvonta](#)] onkin todiste muuttuneesta elämästä. Tämä palvonta voi tulla esiin kyneleinä, ilona tai hiljaisena ihmetyksenä, se voi luoda jatkuvan kiittollisuuden Jumalaa kohtaan tai innoittaa lauluja yön tunteina. Joka tapauksessa tämä ilmaisu, tämä palvonta, jota Isä etsii, on todella merkittävää. Se kääntää meidän koko olemuksemme rakastamaan Jumalaa.

Jos sen sijaan tämä ajatus oikeasta rukouselämästä [[palvonnasta](#)] näyttää jotenkin oudolta, jos se tuntuu mekaaniselta tai ilmaistut sanat tuntuvat ontoilta (eikä pyhiltä), se voi johtua siitä, että henkilön sielussa ei ole tapahtunut jumalallista muuttumista. Mitä lähemmäksi Jumalaa pääsemme, sitä syvemmin muutamme - mitä suurempi muutos meissä tapahtuu, sitä täydellisemmin antaudumme palvontaan. Ymmärräthän: oikea rukouselämä syvenee ja kypsyy sitä mukaa, kun vaellamme Jumalan kanssa ja hänen kirkkautensa paljastuu yhä enemmän silmiemme eteen.

Palauttakaamme mieliimme ikääntyneen apostoli Johanneksen todistus. Hän lähestyi yhdeksääkymmentä, kun hän kirjoitti: *Me olemme oppineet tuntemaan Jumalan rakkauden kaikkia meitä kohtaan ja uskomme siihen. (1.Joh.4:16)* Kuuntele tuota ensimmäistä lausetta: *olemme oppineet tuntemaan*. Kun ensi kertaa tulemme Jumalan luo, meidän on välttämättömyyden pakosta tultava sellaisina kuin olemme, syntisinä ja häpeissämme. Niin, me pyrimme parannukseen synneistä, jotka tiedostamme, mutta Jumalan työn on määrä mennä paljon pidemmälle. Vasta uskoon tullessa meillä on vielä ylpeyden, kunnianhimon ja pelon asenteita, kuten myös muita syntejä, jotka saavat aikaan sen, että esitämme väärän kuvan Jumalan todellisesta luonteesta toisille. Vaikka olemme syntisiä, Jumala ei hylkää meitä. Sen sijaan hän jatkaa meissä

työtään. Hänen tulensa valaisee meidän sydämemme pimeät luolat. Tässä taivaallisen puhdistuksen ahjossa, kun meitä riisutaan teeskentelystä ja ylpeydestä, kun olemme hengellisesti alastomia voimatta kietoa itseämme edes mihinkään omavanhurskauden riepuun - tässä kolkossa todellisuudessa me *opimme tuntemaan* Jumalan ehdottoman rakkauden ja hyväksynnän.

Jos sydämessäsi on todellista Jumalan palvontaa, se johtuu sitä, että sinä olet todellakin kokenut hänen rakkautensa. *Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä (1.Joh.4:19)*. Se, mikä kerran kuulosti ihan mahdottomalta toteuttaa: RAKASTA HERRAA, SINUN JUMALAASI, KAIKESTA SYDÄMESTÄSI JA KAIKESTA SIELUSTASI JA KAIKESTA MIELESTÄSI - muuttuu lain käskystä lupaukseksi, joka on täynnä toivoa, ja odotukseksi, että hän muuttaa meidät kokonaan, ja siinä prosessin aikana antaa meidän suuhumme ylistyksen. Aivan kuin hän haluaisi sanoa: *sinä tulet rakastamaan minua koko sydäimestäsi, sillä juuri siten minäkin rakastan sinua - kaikesta sydäimestäni*.

Meidän palvontamme on tulosta siitä, että hän lähestyy meitä, se on sen tulosta, miten hän suhtautuu lunastettuihinsa. Mutta se on myös valinta, jonka me itse teemme. Minä haluan tehdä sen valinnan, että palvon häntä voidakseni tuoda esiin täyden luottamukseni häneen silloinkin, kun olosuhteet ympärilläni ovat vihamieliset. Minä valitsen palvonnan keinona juurtua Jumalan sydämen todellisuuteen silloin, kun kaikki ympärilläni on sekasortoista. Ja kun saan nousta hengessä hänen läsnäoloonsa, tulen myös tietoiseksi siitä, että minun elämäni luonne tutkitaan perusteellisesti ja sen mittaamisen tuloksen määrittelee se palvonta, jota tuon hänen alttarillensa.

Francis Frangipane

Copyright 2006 Arrow Publications.

Julkaistu luvalla. Francis Frangipane toimii pastorina Yhdysvalloissa, Cedar Rapidsissa, Iowassa. Hänen nettisivujensa osoite on www.frangipane.org